

Přicházej ke mně bez vyzvání,
v nahotě lásky a upřímnosti.
Přicházej se mnou na odpověď,
na odpuštění bez výčitek,
kým že my dva jsme,
když společně stáváme se jedním.
Přicházej na bezmeznou sílu lásky
i na bolest z odloučení.
Přicházej v moci a smyslu velkých citů,
co bezelstně buší do hrudníku.
Přicházej v pochopení pomíjivosti,
co marně se topí v každodennosti.
Přicházej k prožití pocitů bez tíže,
když stále držím se tvé náruče.
Přicházej v čistém jménu lásky,
se srdcem v dlaních
a bez dalších slov:
Tak zase někdy jindy, asi...

Šťěstí – chodíš samo po světě?
Touláš se, hledáš, toužíš po své druhé polovině?
A tušíš něco o tom světě?
Tam, kde ztrácíme se,
jen abychom našli jsme tě.

Co říkáš, štěstí?
Že mýlím se snad?
Tak prý má se to tak,
že nosíme tě uvnitř sebe
a marně kolem hledáme tě.
Proč tvůj hlas neslyším ani tak?
Naslouchám pečlivě,
to mi věř.
Šeptáš tiše?
Ani tak stále neslyším tě.
Tak zakřič, štěstí, z plných plic!
Ať konečně pochopím,
že nemám tě hledat v ulicích.

Osamoceně ve výšce

zvon odhodlaně kýve se –
z jedné strany na druhou.

Rozeznít snaží se hbitě

celou svoji duši, celý svůj plášť,
dál než do dvou světových stran.

Zvon zpívá však jen prázdnotou –

chybí mu srdce,
co rozeznělo by se
z jedné strany na druhou.